

nijski preiskavi zaslišan. Naenkrat si premisli dr. Glantschnigg in vzame tožbo nazaj. Moral je biti silno jezen. Kajti v svojem srdu je napal č. g. Gregoreca javno v „Cillierci“, kojek sedaj pravijo „Deutsche Wacht“, v priloženem pismu „Offenes Schreiben“ tako neumno, predrzno, surove in krivično, da so mu celo Nemci in nemškutarji zamerili. Očita mu precej robato, čeravno nekaj zavito, da rabi „laž in natolcevanje“ ter zasluži občenemu zaničevanju izročen biti, ker je tudi nevreden ud duhovskega stanu.“

To je res goropadna predrznost! Uredniki Slov. Gospodarja zagovarjajo tako pošteno in lepo reč, da jim res ni treba nepoštenih razlogov in sredstev. Nobeden izmed njih ne piše vedoma niti najmanjše neresnice. Da se jim vrine časih pomota, da jim krivo, neresnično ljudje poročajo, to se pripeti vsakemu listu in toraj je napad dr. Glantschniggov res prav nesramen. On ni dokazal Gospodarju v pričetej tožbi nobene „laži“ nobenega „natolcevanja“ še menje pa č. g. Gregorecu, marveč je celi „parizar“ gnoja in blata nakidal pa ga mimo osebe zvrnil, katero je zadeti hotel.

Dr. Glantschnigg je človek, ki zamore dr. Gregoreca sicer razalita, a zblatiti ga ni kos, naj še toliko „Offenes Schreiben“ po svetu razpošlje. Za duhovsko dostojnost oglašati se ne pristaja ljudem, ki se ne sramujejo duhovnikom dovolj jasno pripognati priimeki „umazanci“, sploh pa vse slovenske domoljube psovati; „domače goljufe.“

Če je pa dr. Glantschnigg upal s svojim blatnim vozom koga splasiti, tako bode se kmalu prepričal, da se silno vara. Sedaj pride on na dnevni red, da se bode še dovolj kesal. Podravski.

Gospodarske stvari.

Žlahtni cepiči ali sušljenke po zimi.

Sušljenke ali žlahtne cepiče, ktere hočemo za zimsko požlahtnjenje rabiti, si moramo jeseni, brž ko listje drevju odpada in še predno hujši mraz nastane, narezati. Polože se pa dobro po sortah odbrani in povezani na kaki senčnati kraj in se z nekoliko prstjo odenejo. Brž ko začne po noči zmrzovati, se morajo sušljenke iz prsti ven vzeti, vsaka sadna sorta se v poseben snopič poveže in s številko zaznamuje. Na to se vsak snopič v debel zavijaven ali drug močen papir, ki se je pa prej v laškem ali kterm drugem olji namočil, večkrat zavije. Po tem se vse sorte, ko so se vsi snopiči v jeden večji snop povezali, dobro v mah zamotajo in v drevesnici ali pa na drugem primernem kraju v zemljo zakopljejo, vendar tako, da so pred mišimi varne, ki rade po olji dišeči papir za-

sledujejo. Tako se po tem tu cepiči hranujejo, do porabe. Na tak način je mogoče celo zimo zdrave in črste cepiče pripravljene imeti. Noben cepič, če se je le zdrav in lepo od maternega drevesa odrezal, se ne pokazi, naj si je mraz še tako hud in dolgotrajen. Olje namreč uže po svoji naturi mrazu brani pa tudi varuje, da se sušljenki ne posuše in da tudi moča ne more do njih. Tako je mogoče sušljenke brez strahu pod milim nebom v snegu in dežji pustiti. Sušljenki ostanejo tako zdravi in črsti, kakor da bi se bili še le od drevesa vzeli.

Na tak način se dajo cepiči tudi v najhujši zimi v najdaljše kraje razpošiljati. Gotovo bodo, če se le med potoma hišne toplote varujejo, nepokvarjeni na svoje mesto dospeli, naj so bili še tako daljno pot preromati prisiljeni.

Sadna drevesa z apnom kako in kdaj pomazati.

Sadna drevesa z apnom pomazati, more jim koristno pa tudi škodljivo biti. Če se to o pravem času zgodi, je drevesu na korist, drugače pa na škodo. Praša se le, kedaj je ravno pravi čas. Kakor je skrbno opazovanje in pa skušnja pokazala, je to tisti čas, ko drevje listje spušča in se v zimski počitek pripravlja. Kajti ob tem času podaja se tudi mnogo škodljivca mrčesa k zimskemu počitku, med tem navadni zimski pedic, ki po deblih kvišku leze in se v špranje in razpoke skorjine poskriva in tu svoja jajca polaga, iz katerih se potem o toplem spomladinem vremenu škodljive gosenice izvalijo. Če se pa debela z apnom pomažejo gori do vej, se temu škodljivemu metulju pot zapre in tudi njegova gnjezda se mu zamažejo. Vrh tega varuje apnena prevleka deblo tudi nekoliko prehudega mraza, za to je tudi dobro, da se debela na oni strani, ktero hudi zimski vetrovi zadevajo, nekoliko bolj na debelo pomažejo. —

Temu nasproti pa je mazanje z apnom spomladi iz več ozirov škodljivo. Spomladno mazanje zapira drobne luknjice v drevesni skorji, skozi ktere se iz drevesa mnoge škodljive stvari izhlapijo in skozi ktere zopet zvu najni zračni uplivi na rast in razvoj drevesa delujejo. Ravno to velja o preranem pomazanju z apnom jeseni, samo, da si tukaj natura sama pomaga, ker navadno jesenske nevihte apneno prevleko kmalo zopet odperejo.

Pura kot valivka. Puri, če hoče valiti, se položi 15—20 jajc. Potrebuje 27—28 dni, da jih izvali.

Meseca januarja imajo posestniki žrebev to naznaniti okrajnim glavarstvom, da se zaradi licenciranja potrebno ukrene. Rano ubrejenih kobil ne smemo več za težke vožnje uprezati; polagati se jim mora več krme, ker mlado

v telesi veliko hranivnih tvarin mat.ri jemlje. Za topel hlev je tudi skrbeti in 6—8 tednov pred porodom kaže kobilo odpredeliti od druge živine. Zrak bodi v hlevu vedno čist in zdrav. To se doseže, ako na steljo trosimo gips, šoto, prst in druge tvarine, ki amonijak na se vlačijo. —

Štajersko čebelarско društvo ima dne 25. januarja v Gradci ob 9. uri dopoldne v gostilni „Florian“ svoj občni zbor. Dnevni red: 1. Govor g. Mayerja o vzrejevanji matic, 2. poročilo centralnega odbora, 3. poročilo o delovanju podružnic, 4. volitev predsednika, 5. poljubni nasveti. Sedanji predsednik je g. plem. Hempel pri Radgoni.

Dopisi.

Iz Konjic. (Celjanka in šolske razmere.) Celjanka je dva tukajšnjih učiteljev, koja kot izvrstna pedagoga slovita in koja se s politiko nikakor ne pečata, samo zaradi tega, ker sta Slovenca, hudo napadala ter lažnjive vesti po svetu raznašala. A kako se je Celjanka oziroma njeni pisar iz Konjic opekeli, kažejo zaporedni popravki, koje je v svoj listič sprejeti morala. Ako bi Celjanka si katero drugo osebo tukaj izbrala, bi pač pravo zadela.

Na tukajšnji ljudski šoli je namreč učiteljica E. Schubitz (Šubie) nameščena, koja slovenskega jezika nikakor zmožna ni, koja ni nikdar izpita iz slovenskega jezika delala in koja si v čast šteje, da ni iz slovensčine, ampak iz francoščine in zveličavne nemščine izpit napravila. Kako da je zamogel slavni deželni šolski svet tej osebi učiteljsko službo tukaj oddati, to mi ni razumljivo. Kaznovan je s tem le ubogi kmet, ki more k tej osebi svojo slovensko dečo v šolo pošiljati. Celjanka je tukajšnima učiteljema očitala, da se s politiko pečata. Kako bi še le javkala, ako bi ta dva učitelja tako, kakor omenjena učiteljica, katera črno-rudeče-zlati ovratnik (kravato) javno nosi, se z slovenskimi barvami svetu pokazala! Gotovo bi tedaj deželni šolski svet strogo disciplinarno proti njima postopal. In ko se je omenjeni učiteljici to očitalo in reklo, da se kaj tacega ne spodobi, je ona opazko napravila, da bo omenjeno kravato sedaj še le nalašč nosila. Radi bi jej to veselje pustili, ako bi se tako ne sejalo vže med šolsko mladino seme političnega prepira. Celjanka se dalje čudi, kako da se zamoreta višja razreda tukajšnje ljudske šole omenjenima učiteljema prepustiti? Koga le želi ona v višjih razredih videti? Menda učiteljico Schubitz? Saj je ta učiteljica vže veselje imela v tretjem razredu eden den podučevati. In glejte že drugi den je „zbolela“ ter odpusta prosila, koji se jej je tudi dovolil. Sploh pa

omenim, da ta učiteljica pogosto „zboli“. — Pozneje se ni več upala v tretjem razredu podučevati. — A ne samo tukaj imamo tako frajlico, ampak tudi Vitanje se sme z enako ponášati. Kakor sem slišal, ima učiteljica v Vitanji navado v učnih urah „Kmetkega prijatelja“ med šolsko mladino deliti. Ali se to spodobi, da učiteljica na ta način za liberalni nemškutarski listič agitira? Slednjič še omenim, da se tukaj kakor tudi v Vitanji jako živahno za nemški „Schulverein“ agitira. Nemškemu „Schulvereinu“ na korist prirejšajo veselice, ter se trudijo na vsaki način „Judeževih grošev“ nakupičiti in jih v tujo deželo pošiljati. Ali bi ne bilo veliko lepši omenjene groše za ubogo domačo šolsko mladino porabiti, koja mora po uro daleč v šolo hoditi ter celi dan stradati? Kje je tukaj človeko- in gostoljubnost?

Od Voglajne. (Kateri dekani priporočajo „lisjaka“?) „Kmetški prijatelj“ se ponáša s tem, da visoki duhovski gospodje, nekteri dehanti niso nikakor zadovoljni z „Gospodarjem“ ter priporočajo kmetom „Kmetkega prijatelja, videči, da nikakor ni tak „lisjak“, kakor ga poljubi imenovati gospod doktor v Mariboru. „Da pa je začela delovati vse slave vredna duhovščina z nami, slava ji! to bo kmetu gotovo pomagalo na trdne noge, in kmet je za dobrote vedno hvaležen“. Radovedni smo zvedeti, koliko dehantov priporoča celjskega lisjaka kmetom in kteri so tisti čudni dehanti. Imenuj jih: če te res podpirajo in priporočajo, se tudi gotovo ne bodo sramovali, če njihova imena objaviš. Dokler pa tega ne storiš, bomo trdili s vso pravico, da slepariš in zapeljuješ kmetški stan češ: duhovniki me podpirajo, toraj me smete že tudi vi kmetje naročevati in prebirati. Čuden patron, ta „kmetški prijatelj!“ Tvoja mati, „die Deutsche Wacht“ psuje v svoji stari in novi obleki duhovski stan in slovensko ljudstvo; a njeni sinko se obema prilizuje in sladka. „Prijatelj“ si kedaj slišal priliko o volkovih, ki prihajajo v ovčjih oblaci? Nemo goče, da bi naši dehanti pitali tako divjo zverino.

Resnicoljub.

Od Slov. Bistrice. (Boleni kmetški prijatelj.) V št. 7 tega lista se bere, da naši prvaki poslanci nimajo iskric ljubezni do naroda in domovine, in da lastni blagor jim je čez vse: za se skrbeti in zakladov si nakupičiti. In da sploh teptajo vse človeške pravice. Človek se po delih pozna, koliko da velja, in koliko da ljubezni do naroda in domovine ima. Naši poslanci so časti vredni, in imajo tudi pravo ljubezen do nas. Oni so, ki so nam zoper oderuštvo znova postavili sklenoli, in zopet oni so, ki so nam priborili enakopravnost pri sodnijah, vsaj nekoliko. In zdaj nam bodo še pri šolah enakopravnost pridobili. Tukaj boleni kmetški prijatelj sam sebi zaušnico daje, ker